

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 17Co/140/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8613206358
Dátum vydania rozhodnutia: 18. 02. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Jana Burešová
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2020:8613206358.1

Uznesenie

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jany Burešovej a členov senátu JUDr. Moniky Juskovej a Mgr. Miloša Koleka v spore žalobcu: Československá obchodná banka, a.s., Michalská 18, 815 63 Bratislava IČO: 36 854 140, právne zastúpený: HMG & PARTNERS, s.r.o., so sídlom Štefanovičova 12, 811 04 Bratislava IČO: 35 885 459, proti žalovanej: A. E., H.. XX.XX.XXXX, C. E. XXX, XXX XX C., o zaplatenie 13.416,24 Eur s prísl., o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Bardejov č.k. 5C/3/2014-196 zo dňa 02.08.2019, takto

rozhodol:

Zrušuje rozsudok v zamietavom výroku a vo výroku o trovách konania a v rozsahu zrušenia vracia vec na ďalšie konanie a nové rozhodnutie prvoinštančnému súdu.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom Okresný súd Bardejov (ďalej len „súd prvej inštancie“) rozhodol:
  - I. Konanie v časti o zaplatenie sumy 1 950,- Eur zastavuje.
  - II. Žalovaná je povinná zaplatiť žalobcovi sumu 4 463,12 Eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5,5 % ročne zo sumy 4 463,12 Eur od 17.09.2013 do zaplatenia, a to do 60 dní od právoplatnosti tohto rozsudku.
  - III. V prevyšujúcej časti žalobu zamietá.
  - IV. Žalovanej priznáva voči žalobcovi nárok na náhradu účelne vynaložených trov konania v rozsahu 33,46 %, o výške ktorých rozhodne súd samostatným uznesením po právoplatnosti tohto rozsudku.

2. Žalobca v žalobe žiadal, aby súd zaviazal žalovanú zaplatiť mu 13.416,24 eur s 16,9 % ročným úrokom zo sumy 8.823,56 eur od 5.10.2013 do zaplatenia, s 8,5 % úrokom z omeškania ročne zo sumy 8.823,56 eura od 5.10.2013 do zaplatenia a s 8,5 % úrokom z omeškania zo sumy 1.355,89 eur od 5.10.2013 do zaplatenia, trovy konania a trovy právneho zastúpenia. Uviedol, že so žalovanou uzavrel zmluvu o spotrebiteľskom úvere. Žalovaná poskytnutý úver nesplácala, bola v omeškaní a tak žalobca vyhlásil celú svoju pohľadávku za splatnú.

Rozhodnutie právne odôvodnil podľa § 470, § 145 ods. 2, § 146 ods. 1, § 290 Civilného sporového poriadku (ďalej len CSP), § 497, § 502 ods. 1 Obchodného zákonníka (ďalej len „ObZ“), § 52 ods. 1 až 4, § 53 ods. 1, 2, 3, 4 písm. a), 5, 6, § 54 ods. 1 a 2, § 544 ods. 1 a 2 Občianskeho zákonníka, § 1 ods. 2, 8, § 2 písm. d), § 9 ods. 2, § 11 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch platnom v čase uzatvorenia zmluvy o úvere (ďalej len „ZoSÚ“).

V odôvodnení uviedol, že žalobca na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere poskytol žalovanej dňa 22.09.2010 úver vo výške 10.000,- eur, s úrokovou sadzbou vo výške 16,90 %, priemernou hodnotou RPMN 13,58 % a RPMN vo výške 22,51 %. Žalovaná sa zaviazala zaplatiť žalobcovi za úver celkovo sumu 15 963,13 Eur v 60-tich mesačných anuitných splátkach, vždy k 25. dňu v mesiaci, pričom výška prvej a predposlednej splátky mala byť 248,33 Eur a posledná anuitná splátka mala byť vypočítaná žalobcom na základe priebehu splácania úveru. Dátum splatnosti prvej splátky bol určený na 25.10.2010 a posledná splátka mala byť splatná 25.09.2015.

Žalobca listom zo dňa 01.02.2012 upozornil žalovanú na omeškanie, vyzval ju na zaplatenie sumy 2.149,72 eura a upozornil ju na možnosť vyhlásenia predčasnej splatnosti pohľadávky. Žalovaná si list prevzala dňa 07.02.2012

Nakoľko žalovaná bola aj napriek výzvam v omeškaní so splatením úveru žalobca listom zo dňa 28.5.2012 oznámil žalovanej, že pristúpil k zosplateniu celej pohľadávky ku dňu 25.05.2012. Žalobca listom zároveň vyzval žalovanú na zaplatenie sumy 10.616,80 eura do 08.06.2012.

Mal za preukázané, že žalovaná v prospech žalobcu do podania žaloby zaplatila celkovo sumu 3.387,72 eura. V priebehu konania žalobca zobral žalobu späť čo do sumy 1.950 eur. V tejto časti podľa § 145 ods. 2 a § 146 ods. 1 CSP konanie zastavil.

Ustálil, že zmluva uzavretá medzi stranami je spotrebiteľskou zmluvou. Zmluva sa týka poskytnutia spotrebiteľského úveru. Musí preto obsahovať podľa § 1 ods. 2 a § 2 písm. d/ zákona o spotrebiteľských úveroch náležitosti ustanovené týmto zákonom podľa § 9 ods. 2. Preto prvoinštančný súd skúmal, či zmluva spĺňa uvedené náležitosti.

Zistil, že v úverovej zmluve absentujú podstatné náležitosti. Zmluva neobsahuje uvedenie všetkých predpokladov použitých na výpočet ročnej percentuálnej miery nákladov (§ 9 ods. 2 písm. j/). Úverová zmluva síce obsahuje údaj o RPMN, avšak neobsahuje jej zrozumiteľný výpočet.

Ďalej súd uviedol, že v zmluve je uvedený údaj o priemernej hodnote RPMN vo výške 13,58 %. RPMN bola stanovená na 22,51 %. Z uvedeného vyplýva, že reálne náklady, ktoré bola žalovaná povinná za jej úver zaplatiť boli vyššie ako priemerné náklady, za ktoré banky štandardne poskytovali úvery v rozhodnom čase. Tým údaj nie je v súlade s § 9 ods. 2 písm. y/ zákona o spotrebiteľských úveroch.

V zmluve nie je uvedená ani doba trvania úverového vzťahu medzi žalobcom a žalovanou, ktorú náležitosť si nemožno zamieňať s údajom o dátume konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru (§ 9 ods. 2 písm. f/ zákona o spotrebiteľských úveroch).

Úverová zmluva taktiež neobsahuje uvedenie výšky, počtu a termínov splátok istiny, úrokov a iných poplatkov a to, v akom poradí a sume sa budú splátky priraďovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami spotrebiteľského úveru na účely jeho splatenia (§ 9 ods. 2 písm. k/ zákona). V predmetnej úverovej zmluve je uvedená len výška celkovej mesačnej splátky, z ktorej však nevyplýva, koľko z tejto splátky bude započítaných na splátku úveru, koľko na splátku úroku a koľko na prípadnú splátku poplatkov. Uvedená skutočnosť má byť bezprostredne súčasťou a náležitosťou úverovej zmluvy a nie Obchodných podmienok alebo amortizačnej tabuľky.

Vzhľadom na vyššie uvedené predmetný úver vyhodnotil ako bezúročný a bez poplatkov v zmysle ust. § 11 ods. 1 písm. a) ZoSÚ a preto žalobu v časti žalovaných úrokov a poplatkov zamietol.

Dojednanie poplatku za poskytnutie úveru v sume 199,16 Eur, o ktorú sumu bola ponížená celková suma poskytnutého úveru a ktorý bol splatný cit. „... v deň podpisu Zmluvy...“ vyhodnotil ako neprijateľnú zmluvnú podmienku a teda ide o neplatné dojednanie. Poplatok nebol individuálne dojednaný a žalovaná nemala možnosť s nutnosťou tohto plnenia sa oboznámiť pred uzavretím úverovej zmluvy. Úverová zmluva je zavádzajúca, pretože vyvoláva dojem, že dlžníkovi bude poskytnutá suma uvedená v časti sumy poskytnutého úveru, čo možno tiež považovať za klamanie spotrebiteľa a nekalú obchodnú praktiku. Z tohto dôvodu považoval dojednanie za neplatné v zmysle ust. § 53 ods. 4 písm. a), a ods. 5 Občianskeho zákonníka a daný poplatok žalobcovi nepriznal.

V priebehu konania žalobkyňa uhradila sumu 1.950,- eur, z dôvodu ktorého žalobca vzal žalobu čiastočne späť a v tejto časti konanie zastavil.

Z vyššie uvedených dôvodov priznal žalobcovi sumu 4.463,12 eura, ktorá predstavuje rozdiel medzi poskytnutým úverom vo výške 10.000,- eur a úhradou žalovanej v prospech žalobcu pred podaním žaloby v sume 3.387,72 eura a po podaní žaloby v sume 1.950,- eur, pričom od poskytnutého úveru odpočítal aj sumu poplatku za poskytnutie úveru 199,16 eur ($10.000 - 3.387,72 - 1.950 - 199,16 = 4.463,12$).

Keďže žalovaná sa so splatením dlhu dostala do omeškania, priznal žalobcovi úrok z omeškania vo výške 5,5 % ročne z priznanej sumy od 17.09.2013 do zaplatenia v súlade s § 517 ods. 2 OZ a § 3 nariadenia vlády č. 87/1995 Z.z. Omeškanie žalovanej ustálil (na rozdiel od žaloby) na 17.9.2013 a úroky z omeškania priznal len vo výške 5,5 % ročne, keď si uplatnil 8,5 % ročne.

3. Proti rozsudku, a to proti zamietavému výroku a výroku o trovách konania podal v zákonnej lehote odvolanie žalobca. Namietal porušenia práva na spravodlivý súdny proces, nesprávne skutkové zistenia a nesprávne právne posúdenie veci. Rozhodnutie považuje za nedostatočne odôvodnené a nepreskúmateľné, pretože z odôvodnenia nie je zjavné, ktoré zákonné ustanovenie vyžaduje explicitne uvádzať výpočet RPMN, a čo súd prvej inštancie rozumie pod pojmom predpoklady používané pri výpočte RPMN. V čase uzatvorenia zmluvy o úvere žiadne zákonné ustanovenie neukladalo povinnosť

uvádzať tieto údaje v zmluvách na jednom mieste, a preto nie je prekážkou, ak sú zakomponované v jednotlivých zmluvných ustanoveniach. Žalovaná nemohla mať pochybnosti o tom, v akej výške poskytnutý úver preplatí keďže RPMN bola uvedená aj číselne (15.963,13 eura) a vedela aký úver jej bude poskytnutý (10.000,- eur). Vo vzťahu k neprípustnej výške RPMN uviedol, že prijatím ZoSÚ došlo k zrušeniu Nariadenia vlády č. 238/2008 Z. z., ktorým sa ustanovuje výška, ktorú nesmie prevýšiť odplata za poskytnutie spotrebiteľského úveru a bolo nahradené ust. § 53 ods. 6 Občianskeho zákonníka. Súd prvej inštancie sa s týmto nevysporiadal a z odôvodnenia nie je zjavné, čo rozumie pod pojmom „podstatne prevyšovať“. V súčasnosti najvyššia prípustná výška odplaty v spotrebiteľských úveroch nesmie presiahnuť dvojnásobok priemernej RPMN. V prejednávanej veci bola RPMN stanovená na 22,51 % a priemerná RPMN stanovená na 13,58 %. Pokiaľ ide o dobu trvania zmluvy o úvere a termín konečnej splatnosti úveru, žalobca uviedol, že doba trvania je jasne a transparentne uvedená v čl. V. zmluvy o úvere, podľa ktorého sa dlžník zaväzuje splácať úver v 60 mesačných anuitných splátkach. Je teda zrejmé, že úverový vzťah bude trvať 60 mesiacov. Namietal nesprávne skutkové zistenia aj čo do úhrad realizovaných žalovanou do podania žaloby. Z listinných dôkazov vyplýva, že žalovaná uhradila celkovo 3.172,72 eura, a nie 3.387,72 eura. Vo vzťahu k úrokom z omeškania namietal nesprávne právne posúdenie vecí, pretože súd prvej inštancie opomenul aplikovať § 10c a § 3 ods. 1 nariadenia vlády o úrokovej sadzbe. Žalobca si uplatnil nárok na úrok z omeškania odo dňa 17.09.2013 a podľa Európskej centrálnej banky bola od 08.05.2013 základná úroková sadzba 0,50 %. Žalobca namietal aj skutkové zistenie súdu o tom, kedy sa žalovaná dostala do omeškania s plnením záväzku. Žalovaná bola v omeškani s úhradou celého predčasne zosplateného úveru odo dňa nasledujúceho po vyhlásení predčasnej splatnosti. Ďalej namietal, že sa súd nevysporiadal so skutočnosťou, že výška dlhu ku dňu podania žaloby bola vyššia než výška dlhu do vyhlásenia rozhodnutia. Pokiaľ ide o trovy konania, súd neprihliadol na ust. § 256 ods. 1 CSP nakoľko žalovaná zavinila zastavenie konania čo do časti sumy 1.950,- eur, ktorú uhradila po podaní žaloby. Z týchto dôvodov navrhol napadnuté výroky prvoinštančného rozhodnutia zrušiť a vec vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

4. Žalovaný sa k doručenému odvolaniu písomne nevyjadril.

5. Krajský súd v Prešove ako odvolací súd príslušný na rozhodnutie o odvolaní v zmysle § 34 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilného sporového poriadku (ďalej len CSP) preskúmal rozsudok v napadnutom rozsahu spolu s konaním, ktoré mu predchádzalo v súlade s § 379 a § 380 CSP v spojení s § 470 ods. 1 a 2 CSP, bez nariadenia pojednávania, pričom dospel k záveru, že rozsudok je v napadnutej časti potrebné zrušiť a vec vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

Právo na dostatočné odôvodnenie súdneho rozhodnutia je jednou zo súčastí základného práva na spravodlivý proces zaručeného čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, ktorým je Slovenská republika viazaná. Toto právo je podľa judikatúry Ústavného súdu Slovenskej republiky implikované aj v čl. 46 ods. 1 ústavy. Odôvodnenie rozhodnutia je tou časťou, v ktorej súd vysvetľuje, akým spôsobom a z akých dôvodov dospel ku konkrétnemu rozhodnutiu. Zákon stanovuje zákonné požiadavky na obsah odôvodnenia rozsudku (§ 220 ods. 2 CSP) tak, aby z neho bola zrejماً jeho opodstatnenosť, zákonnosť, spravodlivosť. Dostatočné odôvodnenie je nevyhnutné aj z pohľadu práva neúspešnej strany namietat konkrétne skutkové alebo právne závery súdu pri uplatňovaní opravných prostriedkov. Je nevyhnutné, aby text odôvodnenia nebol len popisný a formálny, ale aby naopak obsahoval jasné a logické argumenty, ktoré sú konzistentné a navzájom si neodporujú.

Súd prvej inštancie v napadnutom rozhodnutí konštatoval bezúročnosť a bezpoplatkovosť úveru poskytnutého žalobcom žalovanému v dôsledku absencie obligatórnych náležitostí zmluvy vyžadovaných zákonom č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch. Z uvedeného dôvodu dospel k záveru, že žalobca má voči žalovanému nárok len na zaplatenie istiny úveru.

Súd prvej inštancie v odôvodnení uviedol, že v zmluve nie sú uvedené všetky predpoklady pre výpočet RPMN, teda absentuje údaj podľa § 9 ods. písm. j) zákona o spotrebiteľských úveroch. Súd prvej inštancie však nijako nešpecifikoval, ktoré konkrétne predpoklady pre výpočet RPMN považuje za absentujúce. Zároveň považoval RPMN pre daný úver vo výške 22,51 % za neprípustnú, a to vzhľadom na priemernú hodnotu RPMN vo výške 13,58 %. Ani v tejto súvislosti svoj názor o neprípustnosti predmetnej výšky RPMN právne neodôvodnil. V tomto smere je rozhodnutie súdu prvej inštancie nepreskúmateľné.

Pokiaľ ide o podstatnú náležitosť zmluvy o spotrebiteľskom úvere v zmysle ust. § 9 ods. 2 písm. f), a to uvedenie doby trvania zmluvy aj v tejto časti odvolací súd považoval rozhodnutie za nepreskúmateľné.

Odvolačný súd nespochybňuje, že údaj o dobe trvania zmluvy a údaj konečnej splatnosti úveru sú dva odlišné pojmy a náležitosti zmluvy, ktoré nemožno zamieňať, či stotožňovať, avšak z odôvodnenia rozhodnutia nevyplýva, na základe čoho dospel k záveru, že daný údaj v zmluve o úvere absentuje. Rovnako tak aj v tomto smere je rozhodnutie súdu prvej inštancie nepreskúmateľné.

Rozhodovanie v súlade s ustálenou súdnou praxou je naplnením požiadavky spravodlivého procesu a princípu právnej istoty vyjadreného v čl. 2 ods. 2 základných princípov Civilného sporového poriadku. Ak súd dospeje k záveru, že v prejednávanej veci nastala typická situácia riešená už v judikatúre súdov určitým spôsobom, má možnosť v odôvodnení rozsudku jednoducho odkázať na ustálenú rozhodovaciu prax. Pokiaľ sa však chce od takejto praxe odkloniť, je jeho zákonnou povinnosťou vyplývajúcou mu z ust. § 220 ods. 3 CSP dôkladne vysvetliť, z akých dôvodov nemožno v prejednávanej veci akceptovať súdnu prax. Odklon od ustálenej praxe pritom môže byť odôvodnený rozdielnosťou skutkového stavu, ale aj vývojom právneho názoru. Bezvýnimočne však platí, že odôvodnenie odklonu musí byť dôkladné a presvedčivé.

NS SR už vo viacerých rozhodnutiach tak, ako na to poukazuje žalobca, zaujal stanovisko, že v zmluvách uzatváraných podľa zákona č. 129/2010 Z.z. nemožno od dodávateľov žiadať, aby v nich uvádzali presný rozpis plánovanej amortizácie dlhu, teda rozpis splátok po častiach (samostatne vo väzbe na istinu, úrok a poplatky) a pri ust. § 9 ods. 2 písm. k) zákona č. 129/2010 Z.z. je za použitia eurokonformného výkladu nutné dospieť k záveru, že toto ustanovenie len spresňuje, čo splátka úveru zahŕňa.

Vychádzajúc z uvedeného je zrejmé, že súd prvej inštancie sa pri svojom rozhodovaní odklonil od aktuálnej rozhodovacej praxe Najvyššieho súdu Slovenskej republiky vyslovenej v rozhodnutí sp. zn. 3Cdo/146/2017, 4Cdo/211/2017 3Cdo/56/2018 4Cdo/187/2017, 4Cdo/65/2018. Tento odklon od ustálenej rozhodovacej praxe žiadnym spôsobom neodôvodnil, t. j. neuviedol, z akých dôvodov neakceptoval v prejednávanej veci súdnu prax.

Z obsahu súdneho spisu vyplýva, že žalovaná pred podaním žaloby uhradila žalobcovi 3.172,72 eura (čl. 186 spisu). Ako prvoinštančný súd ustálil túto sumu na 3.387,72 eura nevedno. Preto aj túto odvoláciu námietku považuje odvolací súd za dôvodnú.

Odvolačná námietka žalobcu vo vzťahu k úrokom z omeškania a aplikáciou ust. § 10c a 3 ods. 1 nar. vlády č. 87/91 Zb. nemá v napadnutom rozsudku adekvátnu odpoveď, tak isto ako moment omeškania žalovanej.

Pri rozhodovaní o nároku na náhradu trov konania prvoinštančný súd musí vychádzať z ust. § 255 ods. 2 CSP a samozrejme, zohľadniť aj zodpovednosť žalovanej, keď čiastočne dlh splnila po podaní žaloby. Keďže napadnuté výroky prvoinštančného rozsudku sú v rozpore so zásadami spravodlivého súdneho procesu (čl. 46 Ústavy SR, čl. 45 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv), došlo k odňatiu stranám sporu práva konať pred súdom. Súd zaťažil svoje rozhodnutie vadou, pre ktorú bolo potrebné rozhodnutie súdu prvej inštancie zrušiť a vec vrátiť na ďalšie konanie a rozhodnutie podľa § 389 ods. 1 písm. b) CSP.

6. Úlohou súdu prvej inštancie bude opätovne prejednať a zistiť náležité skutkový stav a vec právne posúdiť v rozsahu zodpovedajúcej zrušeniu rozsudku a svoje rozhodnutie odôvodniť tak, aby zodpovedalo požiadavkám stanoveným v ust. § 220 ods. 2 CSP. Prvoinštančný súd sa vysporiada so všetkými odvolacími námietkami žalobcu.

7. Podľa § 396 ods. 3 CSP, keďže odvolací súd zrušil rozhodnutie prvoinštančného súdu a vrátil vec v rozsahu zrušenia súdu prvej inštancie na ďalšie konanie, prvoinštančný súd rozhodne o náhrade trov v novom rozhodnutí o veci.

8. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom odvolacieho súdu pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Podľa § 420 CSP, dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,

- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

Podľa § 421 ods. 1 CSP, dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Podľa § 421 ods. 2 CSP, dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n).

Podľa § 423 CSP, dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné.

Podľa § 424 CSP, dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané.

Podľa § 427 ods. 1 CSP, dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Podľa § 427 ods. 2 CSP, dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde.

Podľa § 428 CSP, v dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh).

Podľa § 429 ods. 1 CSP, dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Podľa § 429 ods. 2 CSP, povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa.